

РЕШЕНИЕ

№ 1425

гр. София, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20221100500164 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 28, ал. 6 ЗЗДет във вр. с чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Б.Ц. Д. срещу решение № 20199399/13.10.2021 г. по гр.д. № 2457/2021 г. на СРС, III ГО, 86 – ти състав. В жалбата се съдържат твърдения и доводи за неправилност на обжалвания акт. Въззивникът моли да се отмени първоинстанционното решение и да се постанови друго, с което да се отхвърли молбата на Агенция за социално подпомагане, Дирекция “СП” – Л. (Д „СП“ - Л.) за настаняване на детето Ц.Б.Д. в приемно семейство на В.И.Д. за срок от три години или до настъпване на законна причина за изменение на постановената мярка или прекратяване на настаняването.

Въззиваемата страна Д „СП“ - Л. изразява становище за неоснователност на въззивната жалба.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл.28, ал.6 ЗЗДет от страна, притежаваща правен интерес от обжалването, насочена е срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, който е валиден като цяло и допустим в обжалваната му част.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи на страните, приема за установено следното:

Първоинстанционното дело е образувано по молба от 15.01.2018 г. на Д „СП“ – Л. по чл.26 вр.чл.25, ал.1, т.3 вр. чл.4, ал.1, т.4 ЗЗДет за настаняване на детето Ц.Б.Д. в приемно

семейство на В.И.Д. за срок от три години или до настъпване на причини за изменение, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение.

С атакуваното решение съдът е уважил молбата като е приел, че настаняването на детето извън семейството няма алтернатива.

От представените пред първоинстанционния съд писмени доказателства се установява, че по отношение на детето била предприета мярка за закрила по ЗЗДет със Заповед № ЗД/Д-С-КС-013/05.04.2019 г. на директора на Д „СП“ – Сердика – настаняване в приемно семейство за срок до един месец или до настъпване на промяна в обстоятелствата, по повод сигнал от ОДЗ – Сердика (сигнал вх. № СИГ/Д-С-СК/115 от 03.04.2019 г., изготвен въз основа на констативен протокол от същата дата) за упражнено насилие и negliжиране на Ц. от страна на майка му и баба му по майчина линия, с които същият живеел. При последвалото социално проучване било установено, че бащата на детето е неизвестен, то живеело с майка си и баба си по майчина линия, в дома на майката за Ц. нямало обособен детски кът и той спял на диван в кухненското помещение. Констатиран бил риск за живота и здравето му. Установени били по детето следи от силно зачервяване по лявата буза и следи от одрасквания по дясната, а в периода от 08.12.2016 г. до 03.04.2019 г. са подавани три сигнала за оставяне на Ц. в автомобил без надзор за продължителен период от време, за оставянето му сам в дома, за лишаване от вода. Майката споделила, че детето имало логопедичен проблем, възникнал след упражнен тормоз от страна на приятеля □, свързан с провесване на Ц. с глава надолу. На майката било издадено направление за ползване на социални услуги за оценка на родителския капацитет и подкрепа за развитие на родителските умения. През месец 01.2020 г. било установено, че предоставената на Д. услуга „консултиране и повишаване на родителския капацитет“ е неефективна, тъй като провежданите дискусии били непълноценни и на моменти невъзможни, майката трудно разбирала собствената си роля и отговорност като родител и функционирала в зависимост от своя родител.

Мярка за закрила чрез спешно настаняване на детето извън семейството за срок до три месеца или до промяна в обстоятелствата била наложена със Заповед № ЗД/Д-С-КС-018/03.05.2019 г. Видно от отразеното в изготвения социален доклад от Д „СП“ – Сердика майката изразила съгласие да се грижи за детето, но предвид липса на оценка на родителския □ капацитет и с оглед недопускане на риск за живота и здравето на детето със Заповед № ЗД/Д-С-КС-136/04.12.2020 г. било продължено отглеждането му извън семейството. С решение № 71554/29.03.2020 г. по гр.д.№ 43967/2019 г. по описа на СРС, ГО, 37-ми състав малолетният е настанен в приемно семейство до навършване на шестгодишна възраст.

Въз основа на доклад изх. № 122/22.07.2019 г. на Институт по социални дейности и практики се установява, че приемният родител на Ц. е констатирала към момента на настаняване на детето следи от побой по цялото му тяло. Същото □ споделило, че е било свидетел на побой между майка му и баба му. При проведената среща с майката Б.Д. (към него момент с фамилно име Г.) същата споделила, че се страхува да ходи навън сама без

майка си. В рамките на социалната услуга било констатирана несигурна връзка между детето и Д., срещаща трудности при осигуряване на базисните потребности на детето, за което съществувало риск от negliжиране на емоционалните му нужди от сигурност и предвидимост в отношенията със значимите близки, както и тенденция към физическо negliжиране. Установено било, че разбиранятия за възпитание на майката и бабата, които съвместно полагат грижи за детето, включвали употреба на подходи, уронващи достойнството на детето и му причинявали болка, насаждали у него страх и вина. В доклада е направен извод, че евентуалната реинтеграция на Ц. в семейството носи риск за живота и здравето му.

При проведено социално проучване през месец 08.2019 г. било констатирано, че детето има агресивни прояви, изразяващи се в плюене, удряне и ритане на други деца и на възрастни и срещало трудности при спазване на правила и забрани, поради липсата на фиксиран дневен режим по време на отглеждането му в семейна среда. Последното станало основание за насочване на детето към социална подкрепа за справяне с травмите от преживяното насилие.

Въз основа на заключителен доклад за предоставяне на услугата „повишаване на родителски капацитет“ изх. № 182/16.10.2020 г. на Институт по социални дейности се установява в производството, че доставчикът на социална услуга заключил, че реинтеграцията на детето обратно в семейството може да постави в риск животът и здравето му.

Със Заповед № ЗД/Д-С-КС-136/04.12.2020 г. на директора на Д“СП“- Красно село детето било настанено в приемно семейство за срок от две години или до настъпване на промяна в обстоятелствата.

От представените пред първоинстанционния съд декларации се установява, че дядото по майчина линия, бабата по бащина линия и двете лели по майчина линия на детето изразили несъгласие детето да бъде настанено в семействата им. Вуйчото на Ц. по майчина линия не бил установен на адрес по регистрация, а в телефонен разговор със социален работник отказал среща и заявил нежелание да бъде свързван с малолетното.

Противно на твърденията в сезиралата съда въззивна жалба бабата по майчина линия също депозирала декларация /л.56 от делото на СРС/, с която на 22.01.2021 г. заявила несъгласие за настаняване на детето при нея. Поради това соченото в жалбата нарушение не се констатира.

Установява се, че през 2021 г. детето било припознато от своя баща Б.Х.Д. и двамата родители подали молба за реинтеграция на детето. Същите били насочени към Център за обществена подкрепа „Св. София“ за оценка на родителския капацитети. Видно от изготвената оценка двамата родители притежавали нисък родителски капацитет и при евентуална реинтеграция на детето биха се затруднили с неговото отглеждане. При бащата била констатирана липса на мотивация за реинтеграция и полагане на грижи за Ц., с когото липсвала емоционална връзка.

От представеното пред въззивния съд социално проучване изх. № СЛ/Д-С-ЛЮ/571-016/20.10.2021 г. на Д „СП“ – Провадия се установява, че дядото по бащина линия на Ц. не е в състояние да задоволи нуждите на детето, свързани с осигуряване на подслон, храна, облекло, личен лекар и образование. Възложените социални проучвания на двамата чичовци по бащина линия на детето са заключили, че М. З. не е в състояние да полага грижи за Ц., а местонахождението на С.Д. не е установено.

Въз основа на представените пред въззивния съд записки от проведени сесии с Б.Д. и майка □ Ц. Г. се установява, че на 23.08.2021 г. същите проявявали словесна агресия, обиждали приемния родител на детето и майката направила опит да отведе детето.

Разпитания в хода на въззивното производство свидетел К.Б.П. установява, че бащата присъствал едва на две срещи с детето, след което прекъснал контакти и местонахождението му не било известно. Между бащата и детето нямало емоционална връзка. Въззивникът проявял пасивно поведение при срещите с Ц., трудно осъществява контакт с него и не могла да предвиди нуждите му. При една от срещите последната направила „опит за отвлечане“ на детето. Личните наблюдения при срещите върху поведението на майката и бабата по майчина личния и отрицателните доклади за родителския капацитет на двете са основание същата да заключи, че реинтеграция на детето би го поставило в риск.

В хода на въззивното производство майката на детето е категорична в желанието си за отглеждането му в семейна среда и в хода на съдебното дирене заявява, че е започнала работа като куриер, а бащата на Ц. е заминал на работа във Федерална Република Германия. С оглед преценка за възможността детето да бъде реинтегрирано в семейството на биологичната си майка съдът и проверка на твърденията на същата за упражнено насилие над детето от страна на приемния родител е възложил актуално социално проучване, в хода на което било установено, че въззивникът не показва разбиране към потребностите на детето, не се интересува какво обича да прави и да яде. Във връзка с подадено през месец 04.2022 г. ново заявление от Д. за реинтеграция на детето била възложена нова оценка на родителския капацитет, неизготвена към момента на приключване на съдебното дирене. При двамата родители все още няма разбиране към потребностите на детето, а майката не може да откликне по адекватен начин на нуждите му. Същевременно приемният родител на детето задоволява базовите му потребности от здравословна и питателна храна, подслон, здравни и образователни нужди, осигурил е на същото самостоятелно легло, индивидуална грижа и топлина, а адаптацията на детето в приемното семейство е много добра. Липсват данни за твърдяното от майка насилие върху детето, упражнено от страна на приемното семейство. Направен е извод, че към момента реинтеграцията на детето в биологичното семейство е безопасно и е в негов интерес.

По делото действително се установява желание на майката да отглежда детето си в семейна среда, но не се доказва наличието на промяна в обстоятелствата довели до настаняването на детето ѝ извън семейството му. Направените констатации от социалните работници, ангажирани с детето, и събраните по делото доказателства налагат извод, че родителският капацитет на майката не е подобрен, при същата липсва съзнание за

причините, довели до прилагане на мярка за закрила по отношение на Ц., упражненото насилие по отношение на детето е неосъзнато и е налице трудност при осигуряване на базисните му потребности. Установено е в производството, че бащата е напуснал Република България за неопределен период от време, същият не е живял с детето, помежду им липсва изградена емоционална връзка и бащата не проявява мотивация за отглеждане на Ц.. Не са установени близки и роднини, които да желаят и същевременно разполагат с възможност да полагат грижи за детето в семейна среда, а професионалният родител В.Д. има желание и възможност да полага грижи и да отглежда детето и в нейното семейство същото е добре адаптирано и базовите му потребности са задоволени. Твърденията на въззивника, че насилие над детето е упражнено от приемния родител остават изцяло недоказани.

Неоснователни са доводите във въззивната жалба, че финансовите възможности на биологичната майка и бабата по майчина линия на Ц. за осигуряване на нови дрехи и пособия за него са станали основание за подаване на сигнал до Д „СП“. Основанието за подаване на сигнала и прилагане на мярка за полицейска закрила, последвана от мерки за закрила по ЗЗДет са констатираните следи от насилие по детето в областта на лицето и зад лявото ухо. В протокол от 03.04.2019 г. служител на посещаваното от Ц. детско заведение е отразил лично възприетото от него дърпане, последвано от удар през лицето, нанесен на детето от бабата по майчина линия. Видно от отразеното в доклад на Институт по социални дейности и практики приемният родител е съобщил за установени по детето многобройни белези по тялото. Данни за проявена от страна на майката и бабата агресия се съдържат в приложените по делото записки и доклади на социалните служители, в изслушаните по делото свидетелски показания и в заявление на предходен приемен родител на Ц. (виж заявление от 01.09.2020 г. на Л. Д. М.). Поради това възраженията на въззивника за липса на данни за упражнено в семейството ѝ насилие спрямо детето не могат да бъдат споделени.

С оглед изложеното, правило СРС е приел, че е изпълнена хипотезата на чл.25, ал.1, т.3 и т.4 ЗЗДет - родителите се намират в невъзможност да отглеждат детето и са налице данни, че същото е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо и психическо развитие и няма пълнолетни роднини, които да желаят и да разполагат с възможност да го отглеждат в семейна среда, което съдържание несъмнено районният съд е вложил в инак лаконичното заключение, че настаняване на детето извън семейството няма алтернатива. В случая настаняването следва да е в семейството, където детето е настанено по административен ред. Последното се явява изцяло в негов интерес по арг. от чл.59, ал.7 СК.

Следва да се посочи, че мярката има временен характер и всякога може да се поиска нейното изменение при настъпила промяна на обстоятелствата. За изграждане на емоционална връзка между детето и бащата и стабилизиране на несигурната такава между майката и детето следва да се определи режим на лични отношения от първоинстанционния съд (арг. от чл.33 ЗЗДт и чл.59, ал.7, изр.3 СК).

Предвид горното, решението на районния съд е правилно и следва да се потвърди.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20199399/13.10.2021 г. по гр.д. № 2457/2021 г. на СРС, III
ГО, 86 – ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____